

15 SEPTEMBER 1928

No. 18

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in welke allen
die in de graven zijn, zijne stem zullen hooren.

Joh. 5 : 28.

VISIOEN BETREFFENDE DE VERLOSSING DER DOODEN.

Op den derden October van het jaar negentienhonderd en achtien zat ik in mijn kamer en peinsde over de Schriften en dacht aan het groote zoenoffer, dat door den Zoon van God voor de verlossing der wereld gemaakt werd en ook aan de groote en wonderbaarlijke liefde, die de Vader en de Zoon hebben getoond in de komst van den Verlosser naar de aarde, opdat door het verlossingswerk en door gehoorzaamheid aan de beginselen van het Evangelie, de mensch een zaligheid zou kunnen bekomen.

Mijn gedachten vestigden zich op de brieven van den Apostel Petrus aan de vroegere Heiligen, die verstrooid waren door Pontus, Galatië, Cappadocia en andere deelen van Azië, alwaar het Evangelie na de kruisiging van den Heer gepredikt was geworden. Ik opende den bijbel en las het derde en vierde hoofdstuk van den eersten brief van Petrus en terwijl ik ze las, troffen mij, meer dan ooit te voren, de volgende teksten:

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat hij ons tot God zou brengen, die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt in den Geest.

In den welke hij ook, henengegaan zijnde, den geesten die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft,

die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid

Gods eenmaal verwachtte in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd, waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water." (1 Petrus 3 : 18—20).

„Want daartoe is ook den dooden het Evangelie verkondigd geworden, opdat zij wel zouden geoordeeld worden naar den mensch in het vleesch, maar leven zouden naar God in den Geest." (1 Petrus 4 : 6.)

Terwijl ik over deze geschreven dingen nadacht, werden de oogen van mijn verstand geopend en de Geest des Heeren rustte op mij en ik zag de dooden, beiden, groot en klein. In één plaats daar had zich een ontelbaar aantal geesten der rechtvaardigen tezamen vergaderd, die in hun getuigenis van Jezus getrouw geweest waren, toen zij in hun sterfelijken staat vertoefden en hun offeranden in de gelijkenis van het groote zoenoffer van den Zoon van God hadden opgeofferd en in den naam van hun Verlosser hadden geleden. Al dezen hadden het sterfelijke leven verlaten, met een vast geloof in een heerlijke opstanding, door de genade van God den Vader en Zijn Eeniggeboren Zoon Jezus Christus.

Ik zag, dat zij met vreugde en blijdschap vervuld waren, en omdat de dag hunner verlossing aanstaande was, verheugden zij zich. Zij hadden zich verzameld om de komst van den Zoon van God in de geestenwereld af te wachten, Die hun de verlossing van de banden des doods zou aankondigen. Hun slapend stof zou tot zijn volmaakten vorm hersteld worden, been tot zijn been, de zenuwen en het vleesch eraan toegevoegd, de geest en het lichaam vereenigd om nimmermeer gescheiden te worden, zoodat zij een volheid van vreugde zouden ontvangen.

Terwijl deze groote schare wachtte, zich onderhield en zich verblijdde over het uur van hun verlossing van de ketenen des doods, verscheen de Zoon van God en Hij kondigde vrijheid aan voor de gevangenen, die getrouw geweest waren en predikte hun daar het eeuwig evangelie, de leer der opstanding en de verlossing van het menschdom van den val en van de persoonlijke zonde op voorwaarde van bekeering. Maar naar de onrechtvaardigen ging Hij niet en onder de goddeloozen en zij, die zich niet bekeerd hadden en die zich in het vleesch verontreinigd hadden, verhief Hij Zijn stem niet, evenmin genoten de wederspanningen, die de getuigenissen en de waarschuwingen van de oude profeten verworpen hadden, Zijn tegenwoordigheid, noch aanschouwden zij Zijn aangezicht. Waar zij waren heerschte duisternis, doch onder de rechtvaardigen was vrede, en de Heiligen verheugden zich in hun verlossing en bogen hun knieën en erkenden den Zoon van God als hun Zaligmaker en Verlosser van den dood en de ketenen der hel. Hun gelaat schitterde en de uitstraling van de tegenwoordigheid des Heeren rustte op hen en zij zongen ter eere van Zijn Heiligen Naam.

Ik stond verbaasd, want ik wist, dat de Heiland ongeveer drie

jaren, onder de Joden en die van het Huis Israëls waren, gepredikt had en gepoogd had hun het eeuwig leven te prediken en hen tot bekeering te roepen. En toch, niettegenstaande Zijn machtige werken, wonderen en de verkondiging der waarheid met groote kracht en met gezag, waren er slechts weinigen, die naar Zijn stem luisterden en zich in Zijn tegenwoordigheid verheugden en van Zijn handen hun zaligheid ontvingen. Maar Zijn prediking onder diegenen, die gestorven waren, was beperkt tot den korten tijd, die verliep tusschen de kruisiging en Zijn opstanding; en ik verwonderde mij over de woorden van Petrus, waarin hij zegt, dat de Zoon van God tot de geesten in de gevangenis predikte, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid God's eenmaal verwachtte, en hoe het Hem mogelijk was in zoo'n korten tijd tot al deze geesten te prediken en het noodzakelijke werk onder hen te verrichten.

Terwijl ik zoo dacht, werden mijn oogen geopend en mijn verstand verlicht en ik bemerkte, dat de Heere niet persoonlijk onder de onrechtvaardigen en de ongehoorzamen, die de waarheid verworpen hadden, kwam om ze te onderwijzen, doch ziet, van onder de rechtvaardigen organiseerde Hij Zijn krachten en stelde boodschappers aan en bekleedde hen met macht en autoriteit en gaf hun opdracht uit te gaan en het licht van het Evangelie tot hen, die in duisternis waren, te brengen, ja zelfs tot al de geesten der menschen.

Op die wijze werd het Evangelie tot de dooden gepredikt. En de verkoren boodschappers gingen uit om den welkomen dag des Heeren bekend te maken en vrijheid aan de gevangenen te verkondigen, die gebonden waren, ja tot allen, die zich van hun zonden bekeeren en het evangelie ontvangen wilden. Aldus werd het evangelie tot degenen gepredikt, die gestorven waren in hun zonden, zonder een kennis der waarheid, in overtreding en de profeten hadden verworpen. Hun werd geloof in God geleerd, bekeering van zonde, het plaatsvervangend werk van den doop voor de vergeving der zonden, de gave des Heiligen Geestes door de oplegging der handen en alle andere beginselen van het Evangelie, die voor hen noodig waren om te weten, ten einde zich te bekwamen, opdat zij geoordeeld zouden kunnen worden naar den mensch in het vleesch, maar leven naar God in den Geest. En zoo werd onder de dooden bekend gemaakt, beiden klein en groot en ook de onrechtvaardigen zoowel als de rechtvaardigen, dat verlossing door het zoenoffer van den Zoon van God aan het kruis was teweeggebracht. Aldus werd bekend gemaakt, dat onze Verlosser Zijn tijd, gedurende Zijn verblijf in de wereld der geesten besteedde met de getrouwe geesten, die van Hem in het vleesch getuigd hadden, te onderwijzen en toe te bereiden, opdat zij de boodschap der verlossing mochten brengen tot al de dooden, tot wie Hij niet persoonlijk kon gaan, omreden hun wederspanningheid en overtredingen, zoodat zij door

de bediening Zijner dienstknechten eveneens Zijn woorden mochten hooren.

Onder de grooten en machtigen, die in deze kolossale vergadering der rechtvaardigen verzameld waren, bevonden zich Vader Adam, de Oude van Dagen en ons aller vader, en ook onze geliefde Moeder Eva, met velen harer getrouwe dochters, die door al de eeuwen heen geleefd hadden en den waren en levenden God hadden gediend. Abel, de eerste martelaar, was daar en zoo ook zijn broer Seth, een der machtigen, die het uitgedrukte beeld van zijn vader Adam was. Verder zag ik daar Noach, die de menschen voor den zondvloed had gewaarschuwd, Shem, de groote Hoogepriester, Abraham, de vader der geloovigen, Izaak, Jacob en Mozes, de groote wetgever van Israël, Jesaja, die geprofeteerd had, dat de Verlosser gezalfd was om de bedroefden van hart te troosten en vrijheid aan de gevangenen te verkondigen en de gevangenis te openen voor diegenen, die gebonden waren.

Eveneens waren tegenwoordig Ezechiël, aan wien in een groot visioen, de vallei met de dorre beenderen getoond was, welke beenderen met vleesch bekleed zouden worden om in de opstanding der dooden voort te komen, als levende zielen; Daniël, die de oprichting voorzien en voorzeggd had van God's Koninkrijk in de laatste dagen, dat nimmer meer verwoest of aan andere menschen zou overgelaten worden; Elias, die met Mozes op den berg der verheerlijking was; Maleachi de profeet, die van Elia's komst getuigde en van wien Moroni tot den profeet Joseph Smith sprak, verklarend, dat hij zou komen voor het aanbreken van dien vreeselijken dag des Heeren. De profeet Elia zou in de harten van de kinderen de beloften, aan de vaders gemaakt, planten en voorspelde het groote werk, dat in de tempelen des Heeren in de bedeeling van de volheid der tijden voor de verlossing der dooden en het verzegelen van de kinderen aan hun ouders gedaan zou worden, opdat niet de geheele aarde met den ban geslagen en bij Zijn komst geheel verwoest zou worden. Al dezen, en vele anderen, ook de profeten, die onder de Nephieten van de komst van den Zoon van God hadden getuigd, waren op deze groote vergadering tegenwoordig en wachtten op hun verlossing, want de dooden beschouwden de scheiding tusschen hun geesten en lichamen als een gevangenschap. Zij werden allen door den Heere onderwezen en Hij gaf hun macht om voort te komen en na de opstanding van den dood in Zijns Vader's Koninkrijk binnen te treden, om daar met onsterfelijkheid en eeuwig leven gekroond te worden en hun arbeid, zooals door den Heere was beloofd, voort te zetten, zoodat zij deelhebbers aan alle zegeningen zouden worden, die voor aldegengen, die Hem liefhadden, bereid waren.

De profeet Joseph Smith en mijn vader Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff en andere verkoren geesten, die bewaard waren om in de volheid der tijden voort te komen

om aan het leggen der fondamenten van het groote werk der laatste dagen deel te nemen, benevens het bouwen van tempels en het bedienen van de verordeningen daarin voor de verlossing der dooden, waren ook in de geestenwereld. Ik bemerkte, dat zij ook onder de edelen en grooten geschaard waren, die vanaf den beginne verkozen waren om regeerders in de Kerk van God te zijn. Reeds voordat zij geboren waren, ontvingen zij en vele anderen hun eerste lessen in de wereld der geesten en werden bereid voort te komen in des Heeren tijd om in Zijn wijngaard voor de verlossing van de zielen der menschen te arbeiden.

Ik zag, dat de getrouwe ouderlingen van deze bedeeeling, toen zij dit sterfelijke leven verlieten, hun werk voortzetten en het Evangelie der bekeering en de verlossing door het zoenoffer van den Eeniggeboren Zoon van God predikten onder hen, die in duisternis en in de slavernij der zonde in de groote wereld van de geesten der dooden waren. De dooden, die zich bekeeren, zullen verlost worden, door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het Huis van God en nadat zij de boete voor hun overtredingen hebben betaald en reingewasschen zijn, zullen zij een belooning overeenkomstig hun werken ontvangen, want zij zijn erfgenamen der zaligheid.

Aldus was het visioen der verlossing voor de dooden, hetwelk aan mij werd geopenbaard en ik geef er getuigenis van en ik weet, dat het waarachtig is, door de zegeningen van onzen Heer en Heiland, Jezus Christus, Amen.

Uit „Gospel Doctrine” van Joseph F. Smith. Blz. 596—601.

IETS OVER TEMPELWERK.

(Slot.)

Maria Wilson werd plotseling ongesteld. De ziekte nam zoo'n ernstige wending, dat zij direct naar het ziekenhuis moest worden gebracht. Leen werd vroeg in den middag naar huis geroepen; hij bracht den dokter mee. Een spoedig onderzoek toonde aan dat een operatie noodzakelijk was en wel zoo gauw mogelijk. De kinderen keken, toen zij uit school kwamen met strakke, vreemde gezichten naar de ziekenauto, welke hun moeder wegbracht. In het ziekenhuis werd er met andere doktoren breedvoeriger over gesproken, terwijl Leen zijn best deed zijn vrouw, die heel veel pijn leed, te troosten. Allen waren het eens dat een operatie noodzakelijk was. Was er gevaar? Dat vroeg Leen. Zeker, er is altijd gevaar bij, maar zij dachten dat Mevr. Wilson sterk genoeg was om door de operatie heen te komen.

De patiënt werd toen aan den zorg van een verpleegster overgelaten, een groote vrouw die eenigszins op leeftijd was. Zij zag

er in alle opzichten flink uit en uit haar handelingen bleek dat zij haar werk verstond. Aan Leen werd gezegd dat hij buiten in den gang moest wachten, terwijl voor zijn vrouw toebereidselen werden gemaakt voor de operatietafel. Hij stapte den gang op en neer; zijn zenuwen waren hem de baas. Hij stond stil aan het eind van den gang, waar de deur van een balcon openstond, waaruit hij de stad kon overkijken. De spitsen van den Tempel stonden helder voor zijn oogen. Het windje blies hem in het gezicht. Hij viel in een van de groote, gemakkelijke stoelen die daar stonden, neer.

Gedurende de weinige minuten welke hij daar zat, schenen zijn gedachten met verbazende snelheid te werken, daar het geheele panorama van zijn vorig leven zich voor hem afspeelde. Hij had gehoord van de verschijnselen die zich voordeden bij hen, die den dood nabij waren.

Maakte hij iets mee in de plaats van zijn vrouw? Toen kwam het heden met kracht tot hem. Zijn vrouw bevond zich achter die gesloten deur, van kleeren ontdaan, zoodat haar dierbaar lichaam op de dokter's tafel geplaatst zou kunnen worden en met het vlijmscherpe mes in het warme vleesch gesneden. Misschien zou zij nooit weer van onder de verdoovingsmiddelen komen; misschien zou zij nooit van den schok van de operatie herstellen. Maar dat zou niet plaats hebben.

Hij bad zachtjes met het hoofd gebogen en dan weer fluisterend met opgericht hoofd. Nimmer te voren had hij zoo zwak gevoeld, zoo afhankelijk van een hoogere Macht. Nimmer te voren had hij met zooveel vuur gepleit. In het verleden waren zijn gebeden min of meer opgezonden „omdat het zoo hoorde”. Dat was nu niet het geval — het gebed kwam nu van den bodem van zijn hart.

De vrees zijn vrouw te moeten verliezen schoot hem door de gedachte en verlamde hem geheel. Nu wist hij hoe veel hij van haar hield. Vroeger had hij nog eens uit vrees geleden. Hij herinnerde het zich goed, toen hij daar op het balcon zat te wachten op de toestemming om naar zijn vrouw te mogen gaan. Hij riep in zijn geheugen den zachten voorjaarsavond en den zoeten geur van de rozen in het priëel waar zij zaten en waar het naar het hem scheen maar weinig had gescheeld of hij had haar door een weigering verloren. Hij kon zich nog den wanhoop indenken, welke zijn ziel toen had aangegrepen. Het leven was hem toen niets waard.

Maar nu — nu ondervond hij diezelfde hartepijn, doch duizendmaal sterker. Als een groote, zwarte, afstootende golf kwam de gedachte in zijn gekwelde ziel op, dat het nu te laat zou kunnen zijn om de fout te herstellen om Maria niet voor tijd en alle eeuwigheid aan zich verzegeld te hebben. Hij kon niet langer blijven zitten. Hij stond op, liep op en neer, bleef staan en rustte met zijn hoofd tegen een deurpost. Br. Andriessen had hem iets uit het Boek van Mormon voorgelezen, hetgeen weer duidelijk tot hem kwam:

„Deze dag des levens is ons gegeven om ons voor te bereiden voor de eeuwigheid..... zoo wij onzen tijd in dit leven niet nuttig besteden, dan komt de nacht der duisternis, waarin geen arbeid volbracht kan worden”.

En dit uit de Leer en Verbonden :

„Vóór de grondlegging der wereld is er een wet onherroepelijk in den hemel vastgesteld, waarop alle zegeningen bevestigd worden ; En wanneer wij eenigen zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet waarop de zegen bevestigd wordt”.

De deur van de ziekenzaal werd geopend en de verpleegster kwam naar buiten. Leen snelde naar haar toe, maar zij vertelde hem dat zij nog niet klaar waren. Hij ging dus weer naar het balcon terug. Het scheen hem alsof hij heel lang moest wachten, maar in werkelijkheid waren het slechts enkele minuten. Hij merkte de langer wordende schaduwen op als hij naar beneden de straat in keek ; de lichten gingen een voor een aan. De spitsen van den tempel lagen door de vallende duisternis in den avondgloed. Hij hoorde in de verte het geroep van spelende kinderen boven de minder wordende stadsdrukte uit en hij dacht aan zijn vier kinderen, die thuis op den terugkeer van hun moeder wachtten. Hun moeder ! en wat een moeder was zij ! Het beeld dat hij zooveel malen had gezien, kwam voor hem : zij zat in het zachte maar schitterende licht van het venster tegen het westen met een kindje in haar armen ; zachtjes schommelde zij heen en weer en zong zoet en lief voor het kind. Wat was zij een moeder ! En wat zou zij een moeder kunnen zijn voor hen, die haar aldus in dat toekomstige Heerlijkheidsoord noemen !

En hij —

Het beeld verduisterde voor Leen Wilson een oogenblik, dan werd het verbazend helder en verrijkend. Het scheen hem alsof hij in de onuitsprekelijke heerlijkheid van de Celestiale wereld staarde — maar vanachter gevangensmuren. Het gezicht was niet langer duister door den invloed van wereldsch plezier, zorg of ijver ; hij zag het helder en daarom kreeg hij een duidelijke herinnering aan zijn schuld — zonden die hem nalatig hadden gemaakt, hetgeen, zooals ons wordt gezegd, werkt als het folterende vuur der hel.

De verpleegster kwam den gang weer in en wenkte hem. „U moogt nu naar binnen gaan”, zei ze, „maar wacht nog even”. Zij keek hem scherp aan. „Ik dacht, dat U Heiligen der laatste dagen waart”.

„Ja, dat is zoo”, zei hij.

„Toen ik de kleeren van Uw vrouw zag, dacht ik van niet ; maar ziet U, vergeef mij, soms ben ik een beetje vrijmoedig”.

Misschien zag zij dat hij zeer vatbaar voor haar bedoeling was en dat hij erg leed, daarom zei zij niets meer, maar opende de deur voor hem, zoodat hij naar binnen kon gaan. Hij hield de verpleeg-

ster slechts even tegen en fluisterde haar toe: „U heeft toch niet zoo tegen mijn vrouw gesproken. U heeft haar er niet opmerkzaam op gemaakt”.

„Mijn beste man, neen zeker niet”.

Maria lag in haar lange witte japon op de operatietafel, terwijl de doktoren bezig waren. Zij glimlachte hem toe tusschen haar pijnen door. Hij boog zich vol liefde over haar heen en fluisterde haar eenige woorden van aanmoediging in, vertelde haar niet bang te zijn, dat zij na een kort poosje weer heelemaal beter zou wezen.

„Als er iets zou gebeuren — o, Leen — wat indien.....”

Pijnen, niet van het lichaam, waren zichtbaar in de wijdgeopende oogen.

„Geen kwaad zal je overkomen hoor, wees maar niet ongerust. Heb geen vrees. De Heere is goed”.

„Ja, de Heere is goed”.

Toen gingen de doktoren aan het werk.

Drie maanden daarna zat de genealogische commissie van de wijk rondom de tafel bij den wijkvertegenwoordiger thuis. Br. Andriessen rapporteerde: Br. en Zr. Wilson en hun kinderen waren gisteren in den Tempel. Zij hebben hun zegeningen ontvangen en zijn voor tijd en eeuwigheid aan elkander verbonden alsmede hun kinderen. Zij hadden gisterenavond een eenvoudig klein feestje, waar ik de eenige genoodigde gast was. Ik heb nog nooit zooveel vreugde ergens in ondervonden. Ik had nooit.....

Br. Andriessen scheen niet in staat te zijn voort te gaan. Hij kon niet verder spreken. Er waren tranen in zijn oogen — en de andere commissieleden schaamden zich niet dat de hunne ook vochtig waren.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

AVONDMAALVERS VOOR OCTOBER, 1928.

Voor ons vervloot des Heilands bloed,
 Voor ons heeft Hij aan 't kruis geboet,
 En zoo het noodlot afgeweerd
 Dat anders 't menschdom had gedeerd.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR OCTOBER, 1928.

Artikelen des Geloofs.

Artikel 12.

Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

HIJ GING HEEN EN WIESCH ZICH. *)

En werd ziende.

Het negende hoofdstuk van Johannes bevat een boeiend en levendig verslag van een man die blind geboren werd en toch, door de bediening van den Heer Jezus Christus, ziende werd. Zooals bij elk ander wonder hetwelk de Zaligmaker deed, was het uitwendige of zichtbare proces ook in dit geval treffend eenvoudig. Jezus bestreek de blinde oogen met klei, en zeide tot den man: „Ga heen, wasch u in het badwater Siloam”. Het vervolg luidt kort en bondig: „Hij dan ging heen, en wiesch zich, en kwam ziende”.

De man was een blinde bedelaar geweest en als zoodanig was hij een goede bekende in zijn buurt. Het wonder werd bekend en groote verbazing maakte zich meester zoowel van het gewone volk als van de geleerde Farizeeën. De dag, op welchen de genezing gebeurde, was de Sabbat, en de al te streng critiseerende Farizeeën legden den nadruk hierop ten bewijze dat Hij, die den blinde het gezicht had gegeven, blijkbaar een zondaar was, want Hij had op den Heiligen Dag genezen, op welchen alle soort werk verboden was. Met de verzekerdheid, welke een ernstige geest kenmerkt die weet waar hij over spreekt, en met scherpe gevatheid, antwoordde de gelukkige ontvanger van 's Heeren milddadigheid: „Of Hij een zondaar is, weet ik niet; één ding weet ik, dat ik blind was, en nu zie”. Toen vroegen de ondervragers den man opnieuw naar de juiste middelen, waarmede zijn oogen geopend waren, maar hij weigerde te herhalen wat zij reeds met hoon hadden ontvangen en vroeg hun ironisch of zij soms plan hadden zich bij de discipelen van den Heelmeester te voegen. Dit maakte hen nog maar boozier, Zij beroemden er zich op dat zij discipelen van Mozes waren, maar wat Christus betreft, van wien zij spraken als van „dien vent”, van Hem verklaarden zij nijdig dat zij niet wisten vanwaar Hij kwam.

Zij waren woedend dat een ongeletterde bedelaar in de tegenwoordigheid van hen, geleerden, zoo stoutmoedig antwoordde: maar deze man was ze allemaal de baas. Zijn antwoord maakte hen

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologiekلاس.

razend, want het dreef den spot met hun opgeblazen wijsheid en er was bovendien niets tegen in te brengen. „Hierin is immers wat wonders”, zeide hij, „dat gij niet weet, vanwaar Hij is, en nochtans heeft Hij mijne oogen geopend. En wij weten dat God de zondaars niet hoort, maar zoo iemand godvruchtig is, en Zijnen wil doet, dien hoort Hij. Van alle eeuw is het niet gehoord, dat iemand eens blindgeborenen oogen geopend heeft. Indien deze man van God niet ware, Hij zou niets kunnen doen”.

Niet in staat om de argumenten van den voormaligen blinden bedelaar te bestrijden, konden deze verblinde Farizeeën niet meer doen dan hun toevlucht nemen tot hunne officieele autoriteit door hem, hoewel deze daad onrechtvaardig was, uit de vergadering hunner synagoge te werpen, hetgeen zij stipt en boosaardig ten uitvoer brachten.

Dit geval is in alle opzichten een typisch voorbeeld van algemeen verspreide toestanden, zooals zij werkelijk in alle eeuwen onder de menschen hebben geheerscht. Lichamelijke blindheid is een ernstig gebrek en de genezing daarvan geeft dan ook veel blijdschap. Maar het is alleen het lichaam, hetwelk blind is, en al duurt die blindheid tot den dood toe, daarna zal zij een einde hebben. Voor die diepere duisternis: de geestesblindheid — brengt het graf geen genezing. Vergeleken bij den blinden bedelaar, waren de trotsch op hunne zonden zijnde Farizeeën veel en veel blinder. Hij verheugde zich in nederigheid over de gave van het gezicht, want hij wist dat hij blind was geweest en daarna zag; zij beroemden zich op hunne scherpzindheid, en ofschoon zij in duisternis waren, weigerden zij licht.

„Wee den blinden, die niet willen zien, want zij zullen omkomen”. (Boek van Mormon, 2 Nephi 9 : 32.)

De geboden van het Evangelie van Jezus Christus zijn heden dezelfde als in het midden des tijds, toen de Meester in eigen Persoon de menschen ondervees. Evenals toen zijn er ook nu vele blinde oogen, van welke sommige geopend zijn door de licht-brengende gehoorzaamheid, terwijl anderen meer en meer in duisternis verzonken, door den toenemenden stroom van valsche leerstellingen, ongelooft en opzettelijke zonde.

Weg met het misleidende Farizeïsme dat de voorschriften der menschen boven God's geopenbaarde Woord stelt! Van geestelijke blindheid, welke zoo ontstaat biedt de Goddelijke Heelmeester U een zekere verlossing. O, gij blind mensch, bestrijk Uwe oogen met den balsem der onderwerping aan de wetten en verordeningen van het Evangelie, zooals die door den Verlosser der menschen zijn verklaard. Wensch het licht slechts met een berouwwol hart en met den vollen ernst van een levend geloof en wordt dan gewaschen in de wateren van den doop, en gij zult ziende worden.

Van veel belang zijn deze woorden van den Heer, welke Hij een ouden Hebreuwschen Ziener gaf:

„En de donkere misten zijn de verleidingen des duivels, welke de oogen verblinden en de harten der menschen verhardden, en hen verleiden in de breede wegen zoodat zij ontkomen en verloren gaan”. (Boek van Mormon, 1 Nephi 12 : 17.)

De mensch is niet de ontwerper van het plan der zaligmaking, en zij zijn werkelijk blind, die meenen dat de theorieën, voorschriften en stelsels welke in den mensch zijn opgekomen of door hem zijn uitgedacht de middelen kunnen vervangen, welke van Godswege voor de verlossing der menschen zijn aangewezen.

Voor de tastende, blinde ziel brengt het geloof verzachting en bestaat de bekwaamheid zich te bekeeren; en in het Siloam van den doop zal hij het licht ontvangen, hetwelk hem, die eenmaal blind was, en nu ziende is, op zijn pad naar het eeuwige leven zal geleiden.

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

DE GELIJKENIS VAN HET MUNTSLAAN.

Eens had ik het voorrecht een bezoek te brengen aan de Munt der Vereenigde Staten te Philadelphia. Dit is de grootste en best ingerichte onderneming van dat soort in het land; en binnen haar muren wordt een groot gedeelte van ons nationaal geld geslagen, en wel van af de bronzen cent en het nikkelen stuiverstukje tot op den zilveren dollar met zijn onderdeelen, verder den adelaar (10 dollarstuk), den halven en den dubbelen in goud.

Ik behoorde tot een klein gezelschap, dat persoonlijk was uitgenoodigd door den directeur der Munt, onder wiens officieele geleide wij door de onderscheidene afdelingen gingen. In de afdeling waar het goud tot geld werd geslagen heerschte groote bedrijvigheid vanwege het feit, dat een groote zending adelaars, tien-dollar stukken, was aangevraagd door het Ministerie van Financiën, waarvan de Munt een onderafdeeling is. Als bevoorrechte bezoekers werd ons toegestaan de verschillende bewerkingen, van de eerste tot op de laatste, nauwkeurig gade te slaan. Wij zagen het voorafgaande keuren van het goud en de toevoeging van het kleine gedeelte onedele metaal om de hardheid en de fijnheid; die de wet voorschrijft, te verzekeren; dan volgde het gieten van het gesmolten metaal in baren; het rollen hiervan in strooken of reepen, elk van de juiste dikte, zooals is voorgescreven. Uit de dikke strooken goud werden schijven gesneden, van een doorsnee en dikte, die voor de afgewerkte munt is vereischt en bekend zijn als „planchetten”. Ofschoon zij in gewicht en vorm even echt waren als de in omloop zijnde adelaars (tien-dollar stukken), waren zij op dit oogenblik slechts gladde stukken metaal; aan hen ontbrak de stempel, welke ze tot een wettig betaalmiddel in het land zou maken.

De bewerking die volgde was voor mij de meest beteekenisvolle van alle. De gele schijven werden in de groote „slagmachine” gestoken, waarin de muntstempels zich bevonden. Een voor een werden zij afgeleverd aan den ondersten muntstempel of aanbeeld; daarna sloeg een arm met den bovensten muntstempel met geluidlooze nauwkeurigheid neer; en zie! wat een oogenblik te voren slechts een ongemerkte schijf metaal was geweest, was nu een gestempeld muntstuk, dat als teeken van zijn echtheid, de verklaring der natie droeg. De druk op het stuk, uitgeoefend tusschen de stempels, was zoodanig dat het goud als een kleverige massa vervloede; een vaste kraag omrandde het echter en bracht den gekartelden rand voort, terwijl de ronde rand van den stempel de lichte verheffing aan den rand veroorzaakte, die noodig is om het afslijten van de gestempelde oppervlakte te voorkomen.

Niettegenstaande de ontzettende kracht achter den nederdalen den stempel, scheen de bewerking zoo zacht, zoo snel en zoo stil, dat het niet anders dan op een voorbijgaand aanraken geleek; desniettegenstaande zal het gestempelde stuk nooit de ondervinding van dat oogenblik vergeten. Alleen door verminking kan het zijn autoritair stempel logenstraffen; slechts door scherp uitbijtende zuren, lang voortdurend afschuren, of vernietigend geweld, kan de indruk verwijderd worden; en door zoodanige schending zou het stuk beneden de vastgestelde standaard van waarde vallen en zou ophouden als een wettig betaalmiddel aangenomen te worden. De gestempelde schijven, nu niet langer blank en onbeschreven, maar in alle opzichten afgewerkte geldstukken, werden daarna gewogen op een automatische weegschaal van uitnemende nauwkeurigheid, waarbij elk geldstuk, al was het maar eenigszins onvolkomen, eruit geworpen werd. Als een echte munt van het land werd de gele adelaar door de Munt uitgegeven. Waar hij ook gaat, zal hij getuigen van den officieelen druk, dien hij op dat oogenblik van druk en klem ontving, van de bevoegdheid welke hij draagt als een wezenlijke begiftiging, een opdracht, een aanstelling, die door het geheele land erkend zal worden en zelfs in andere landen, want het eredit en de officieele verzekering van de natie staat achter den stempel van het geldstuk.

Ga eens na wat gedaan kan worden krachtens het vermogen, hetwelk die gestempelde schijf goud draagt. Zij kan voedsel tot de hongerigen brengen, kleeding tot de behoeftigen, geneeskundige hulp en geschoolde verpleging tot de zieken; zij kan meehelpen een hut te bouwen, een woning, een paleis, kasteel of tempel; zij kan dienen den weg te betalen van de boodschappen der genade; zij kan aangewend worden om het middel te zijn tot hulp en zegen voor duizenden.

Met een zoodanige bekwaamheid voor het goede is er echter ook aan verbonden een gelijkgaande macht ten kwade. Datzelfde goudstuk kan, vanwege zijn officieelen stempel, de brandstof koo-

pen voor het aanwakkeren van de vlammen der wellust; het kan ingeruild worden voor drank, welke het lichaam, den geest en de ziel sloop; het kan den bom koopen, die hetzelfde gebouw verwoest, waarvoor het eens bijdroeg om te bouwen; het kan dienen als ruilmiddel voor het wapen van den moordenaar en zelfs den moordenaar huren; het kan naar waarheid een vloek blijken te zijn voor zijn tijdelijken bezitter.

Was het nimmer door den stempel in de Munt aangeraakt, had het niet den stempel ontvangen, welke zijn gangbaarheid verzekerde, even goed zou het echt goud zijn, en wezenlijk de tien dollars waard voor het metaal waaruit het bestaat; maar het zou niet voor gereden dienst zijn; elken keer dat het van eigenaar verwisselde, zou de ontvanger het moeten wegen en zijn gehalte bepalen. Een dergelijke noodzakelijkheid zou met zich brengen, overweging, onderzoek, berekening en bovendien aarzeling en voorzichtigheid en een mogelijk tekort schieten om aan de eischen des tijds te voldoen.

Hoe gelijk die kostbare gave van God — de verzekering en getuigenis van het Evangelie van Christus, hoe gelijk de uitstorting van de gave van den Heiligen Geest door de bevoegde oplegging der handen, hoe gelijk de goddelijke oproep en verordeneering van het Heilig Priesterschap, is de stempel op het geldstuk! De ziel, zoodanig beïnvloed, zoo gekozen, zoo verordineerd, toont door woord en daad, door een stilzwijgenden invloed het aanraken van den vinger God's, waar het goddelijke contact slechts voor een oogeblik is geweest.

Gelijk aan hen die eerbaar zijn in oogmerk en oprecht van harte zijn, maar toch nog geen gehoorzaamheid hebben betoond aan de vereischten van het zaligmakend Evangelie, zijn de ongestempelde stukken, al zijn ze ook van goed metaal. Hun invloed is beperkt, hun bekwaamheid om dienstbaar te zijn ten nauwste begrensd. Zij verwachten het aanraken, den indruk, welke hun de opdracht zal geven om te getuigen en in den naam van den Koning te bedienen.

Tot elk echt stuk, dat met de wet van rechtvaardigheid overeenstemt, zal dat aanraken komen in het tegenwoordige of wel in het hiernamaals, mits het stuk gereed is. Maar hoe zal het met al den indruk ontvangen? Als het broos is door een slecht bijmengsel, niet zacht, niet afgekoeld en niet buigzaam, dan kan het onder den druk breken, en al zou het te zamen houden, dan kan het slechts een onduidelijk afschijnsel vertoonen van den autoritair stempel.

O ziel; zijt gij nog niet tusschen de stempels doorgegaan? Wacht gij nog op den persoonlijken indruk van een goddelijke opdracht? En is Uw gebrek daaraan, het gevolg van het niet gereed zijn? Zijt gij verzacht en afgekoeld om de getuigenis van God's goedkeuring te ontvangen?

En gij andere ziel, die den indruk van zulk een getuigenis draagt,

zijt gij getrouw aan den stempel welken gij draagt? Verschillend van het onbezielde muntstuk, bezit gij het middel en de bekwaamheid te kiezen in welken dienst gij zult worden gebruikt. Gij zijt van goddelijk muntrecht. Groot is Uw macht. Faal niet!

Uit „Improvement Era”.

J. E. TALMAGE.

VERZEKERD GELUK.

Ouderling G. v. d. Waard en zijn gade vierden den 6en September j.l. hun 35-jarig huwelijksfeest. Is het niet heerlijk zoo'n dag te kunnen herdenken en dan werkzaam te zijn voor den Heere! En zij doen hun arbeid met zooveel liefde.

Het meest opmerkelijke in Br. en Zr. v. d. Waard is hun probeeren om te leven zooals de Heiland het gebod. En dit komt niet anders dan doordat zij het Evangelie zoo goed verstaan. Nederig en zachtmoedig gaan ze stilletjes hun gang, onopgemerkt door de groote nieuwsblad-redacteuren hier op aarde, maar gezien en geprezen door de beschermengelen, die door den Heere zijn uitgezonden om als wachters acht te slaan op Zijn kinderen en al hun handelingen te noteeren.

Het hart van goud, dat zij beiden bezitten, is door het minste of geringste geraakt; als zij vernemen dat een br. of zr. in nood verkeert, dan staan hun handen direct klaar om hulp te verleen.

Hebben er velen geglimlacht, den 6en September j.l. toen zij onder het uiten van de beste wenschen de hand schudden van Br. en Zr. v. d. Waard, er waren andere gezichten die een goedkeurenden blik wierpen naar die twee beminde menschen — gezichten die niet door den sterfelijken mensch zijn waar te nemen.

Br. en Zr. v. d. Waard kwamen in 1920 voor het eerst van Zion naar Nederland om een zending te vervullen en gingen in 1922 weer weg. Hun getuigenissen, waarin de oprechtheid helder schitterde, troffen vele nederige zielen, die na hun vertrek als het ware den zoeten klank hunner woorden nog dagelijks gevoelden. En nog was die klank niet uitgestorven toen een van de Atlantische zee-kasteelen melding maakte, dat zij een gouden voorraad aan boord had, die in Nederland aan wal moest worden gebracht. Br. en Zr. v. d. Waard kwamen voor de tweede maal op zending. Blij om hen weer te zien hebben de Nederlandsche Heiligen hun allen steun gegeven en staan hen nog altijd trouw ter zijde, vooral in Rotterdam, waar Ouderling v. d. Waard de zaken der gemeente leidt en Zuster als presidente de belangen van de Zustershulpvereniging behartigt.

Opgeroepen.

Een onzer ijverige zendingen ontving enkele weken geleden bericht van uit Zion dat zijn vader, F. D. Farnsworth, is overleden.

Eerst dan beseft men pas goed den grooten afstand, die een zending van zijn geliefden scheidt. Het verlangen om toch maar eventjes thuis te

zijn en een laatsten blik te mogen werpen op het stoffelijk overschot van — in dit geval — een liefhebbend, vriendelijk vader kan alleen beantwoord worden door een onderdrukt snikken, dat eenige verlichting brengt. De gelegenheid bestaat voor hem niet om zijn wensch vervuld te zien.

In de dagen van „duisternis bedekte de aarde en donkerheid de volkeren” bleef die drukkende droefheid den mensch bij. Geen lichtstraaltje van waarheid vermocht toen het hart te bereiken. Thans schijnt de herstellingsster van het Evangelie helder in de harten van hen, die in de goddelijke zending van den Profeet Joseph Smith gelooven, welk geloof zij hebben ontvangen als antwoord op een nederig, welgemeend gebed.

Een heerlijke opstandingsdag, waar vaders en moeders hun kinderen met open armen zullen begroeten en omgekeerd, is het beeld dat hij in zijn gedachten schildert, de bekeerde Heilige der laatste dagen.

Aldus is het met onzen zendeling, die van jongs af gevoed is geworden met de waarheid van het Evangelie en nu uitgegaan is om anderen eenzelfde blijde hoop te doen verkrijgen. Al zal over enkele jaren de dan haast geheelde wond nog even opengaan, als hij bij zijn thuiskomst „vader” niet meer opmerkt en zich naar de begraafplaats zal begeven waar mischien een steen de plaats aanwijst waar „vader” een laatste aardse rustplaats heeft gevonden, dan zal hij toch, sterk in zijn geloof, vol hoop uitzien naar dien gouden toekomst eener wederontmoeting.

Ouderling R. W. Farnsworth's vader was voor jaren burgemeester van een van de plaatsjes in zuidelijk Utah, vervulde een tiental jaren het ambt van Bisschop en heeft ook zijn krachten vrijelijk gegeven als lid van den hoogen Raad van een van de Ringen in Zion.

Afscheidsgroet.

Is het niet vreemd mijn broeders en zusters, dat wij ver van elkander zijn verwijderd en toch eigenlijk niet? Het is de geest van het Evangelie, die mij zoo dicht bij U doet gevoelen.

Duizendmaal liever ben ik van U verwijderd door bergen, land en water, dan door den geest en invloed van het Evangelie.

Het maakt voor Satan niets uit of wij naar lichaam al of niet gescheiden zijn. Het is zijn werk om ons naar den geest van elkander te scheiden. Hij is wreed en het deert hem niet hoe oud of jong, zwak of sterk men is, of men reeds een gebroken hart heeft of niet. Herinnert gij U de geschiedenis van een jongen die naar het bosch ging om te bidden en hulp te vragen? Hoe die laaghartige macht probeerde zijn leven te nemen! Het staat gelijk met een kleinen jongen, die om een stukje brood vraagt en de een of andere grootspreker komt voorbij en slaat het ventje neer om hem aldus te beletten het te krijgen.

Het is die donkere macht die probeert ons het Brood des Levens te onthouden en ons nagmaakt voedsel laat zien, wereldsche dingen, die niet bevredigen maar alleen den persoon bedwelmen.

Deze wereld is vol met die bedwelmende menschen, die doordat zij van het wereldsch plezier hebben genomen, slaven worden in de handen van Satan. Neemt gij een voorbeeld aan dien jongen profeet Joseph Smith en roept God aan U te beschermen en te verlossen uit de handen van dien vernietiger van het leven. Bouwt een muur om U te beschermen, door elk gebod te gehoorzamen, hetwelk God in deze dagen heeft gegeven.

God zegene U voor al hetgeen U voor mij heeft gedaan. Ik heb U allen lief en ik zal te eeniger tijd terugkomen om weer onder U te arbeiden.

Uw broeder in de waarheid,
N. VAN ALFEN.

DE LAATSTE GEDACHTE VAN DEN ZENDELING.

De laatste zendingsdag is aangebroken. Die dag waar zoovele maanden aan gedacht en naar uitgezien is, in het bijzonder door die lieve, getrouwe moeder, die haar zoon in de wereld heeft uitgezonden met het geloof in God als de eenige verzekering, dat zij hem ooit weer zal zien.

Overal is voor gezorgd. Het meest betrouwbare wapen ter verdediging van de waarheid, zijn zendelingen-bijbel, alsmede zijn andere boeken zijn in den koffer opgeborgen. Van vele getrouwe Heiligen is afscheid genomen en menige traan is gevallen bij de gedachte ze voor altijd te moeten verlaten. Maar de tijd van gaan is gekomen en wij moeten vertrekken. Vele goede families zijn niet bezocht geworden vanwege de haast, welke altijd komt aan het eind van een drukken dag. Maar wij vertrouwen dat deze families genoeg van den Evangelie-geest in zich dragen om te begrijpen dat het onmogelijk is alle menschen in een paar dagen te bezoeken als de koffers ingepakt moeten worden, voor de verzending zorggedragen en vele andere dingen waargenomen moeten worden.

Wij gevoelen ons eenigszins alsof wij van het Evangelie-leven afgesneden zijn; alsof de levensstroom afgesneden is. Toch zijn wij nog leden van de grootste Kerk in de wereld, maar het leven is vóór ons veranderd. Doch waarom zullen wij treuren? Er zijn anderen, die onze plaats zullen innemen en wij moeten ons naar een nieuwe plaats begeven. Juist omdat wij zullen vertrekken bestaat er geen reden om het werk stil te laten staan. Neen! Het zal beter dan ooit te voren gaan en het doel te weeg brengen waarvoor het in deze laatste dagen georganiseerd is geworden. Wij zullen naar nieuwe vertakkingen gaan, naar nieuwe plaatsen, naar nieuwe verantwoordelijkheden. De zending is volbracht, maar haar invloed zal ons steeds bij blijven. De opgedane ondervindingen, de gemaakte vrienden, de uitwerkingen van dien vreedzaam zoenen geest, die komt tot hen, die trachten hun plichten in het werk van den Heere waar te nemen — deze herinneringen zullen ons altijd bij blijven en zullen onze toekomstige levens vergemakkelijken en zullen ons betere mannen in dit leven maken; beter geschikt om de levensstrijd voort te zetten en ter overwinning te gaan.

Hun, die wij achter laten, wenschen wij nogmaals de beste zegeningen des Heeren. Wij zijn trotsch om U als onze vrienden te mogen beschouwen. Onze levens zijn rijker gemaakt, doordat wij U hebben ontmoet. Ons eenige verlangen is, dat U tot de volmaking zult voortvaren in het heerlijke Evangelie, hetwelk wij allen hebben aangenomen. Let wel, dat de hemel, dien wij ontvangen zullen, de hemel zal zijn, dien wij hebben verdiend door geloof en gehoorzaamheid aan Gods heilige geboden. Houdt het Celestiale Koninkrijk als Uw levensster en rust niet alvorens U Uw verlangens hebt vervuld gekregen.

Met de meest kostbare herinneringen aan U, verblijven wij,

Uw broederen:

Wm. F. ASHTON

J. H. VANDENBERG

A. G. WINKEL.

R. J. HUTCHINSON

F. W. NEWBOLD

DE EERSTE GROOTE O.O.V. CONFERENTIE

zal te ROTTERDAM worden
gehouden op Vrijdag 21, Zaterdag
22 en Zondag 23 September a.s.

Komt, indien gij in
de gelegenheid zijt!!
